

endnu ikke udnyttet af denne supranationale myndighed – i så fald kan det stå åbent, om de nationale myndigheder fortsat kan udnytte deres hidtidige beføjelse, eller om de nationale myndigheder er afskåret fra at udnytte deres overladede beføjelser.«

Det er ikke ganske klart, om der i det her anførte citat alene gives udtryk for det i statsretten almindeligt antagne synspunkt om, at det ikke kan overlades til en supranational myndighed selv at bestemme omfanget af sine beføjelser, eller om der efter Zahles opfattelse gælder en mere vidtgående begrænsning.

Det er almindeligt antaget, at der ikke i grundlovens § 20 ligger et krav om, at den internationale organisation straks skal udnytte sine beføjelser. Også samarbejdet i EF viser, at udnyttelsen af beføjelserne sker gradvis i takt med medlemslandenes økonomiske og politiske udvikling.

Ud fra samme hensyn som anført nedenfor i pkt. 2.5.3. om art. K.9. i tredje søjle er det Justitsministeriets opfattelse, at der ikke er retlige hindringer for at gennemføre § 20-proceduren nu i forbindelse med ratifikationen af traktaten.

2.3.7. Artikel 171 – gennemtvingelse af Domstolens afgørelser ved fast beløb eller tvangsbøde.

Ifølge den gældende EØF-traktats art. 171 skal en medlemsstat gennemføre de til en doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger, såfremt Domstolen ved dom har fastslået, at medlemsstaten ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaten. Denne bestemmelse opretholdes uændret i den nye traktats artikel 171, stk. 1.

Som artikel 171, stk. 2, indføres imidlertid en ny bestemmelse om gennemtvingelse af Domstolens afgørelser. Ifølge den nye bestemmelse kan Kommissionen indbringe en medlemsstat for Domstolen, hvis medlemsstaten ikke inden en frist har truffet de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Domstolen kan herefter pålægge medlemsstaten at betale et fast beløb eller en tvangsbøde.

Den afgørelse om at pålægge betaling af et fast beløb eller en tvangsbøde, som Domstolen kan træffe i medfør af art. 171, stk. 2, retter sig

alene til medlemslandet og kan ikke skabe retigheder eller pligter for borgerne, som skal beskyttes ved de nationale domstole, eller i øvrigt få direkte betydning for den enkelte borger. Afgørelsens efterlevelse kan næppe heller gennemtvinges ved de nationale domstole, jf. art. 187 og 192 modsætningsvis. Beslutningen er efter Justitsministeriets opfattelse ikke umiddelbart anvendelig.

Hvis en medlemsstat ikke opfylder sine traktatmæssige forpligtelser til at betale det faste beløb eller tvangsbøden, vil den pågældende medlemsstat kunne sagsøges for traktatkrænkelser ved Domstolen efter EØF-traktatens artikel 169 og 170. Der vil formentlig kunne blive tale om, at EF modregner det faste beløb eller tvangsbøden i beløb, som efter traktatens regler om støtte, refusioner m.v. skulle have været udbetalt til det pågældende medlemslands myndigheder. En sådan modregningsadgang indebærer imidlertid ikke, at forpligtelsen ændrer karakter. Den er fortsat en folkeretlig forpligtelse, og en dansk tilslutning til bestemmelsen forudsætter derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

Der henvises i øvrigt til det, der er anført ovenfor i pkt. 2.3.6.4.1.

2.4. Bestemmelser om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Unionstraktatens Afsnit V indeholder bestemmelser om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (søjle 2).

2.4.1. Rækkevidden af bestemmelserne om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Ifølge art. J.1, stk. 1, fastlægger og gennemfører Unionen og dens medlemsstater en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der skal undergives dette traktatafsnits bestemmelser og dække alle områder inden for udenrigs- og sikkerhedspolitikken.

Målsætningen for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er beskrevet i art. J.1, stk. 2, der har følgende ordlyd:

»Art. J.1, stk. 2: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik har følgende mål:
– beskyttelse af Unionens fælles værdi-